

## Cròniques d'a bord

Estic melancòlica, ja que he de baixar de l'autocar per no tornar-hi mai més. Just quan estic a la darrera escala el temps s'atura perquè pugui recordar tots els capítols que he escrit durant el trajecte.

El llibre dels meus records començà quan era molt petita. M'encantava saber que el sostre em guaria de les llàgrimes de tristesa i de la furia del món, que sovint queien en forma de tempesta. També imaginava històries on gràcies a les nostres passes iniciàvem el camí cap a un món sostenible.

El temps passava, però l'olor de companyonia seguia abraçant-me en cada quilòmetre. M'agradava dibuixar cares somrients als vidres entelats per fer memòria a la gent que escombrés l'odi i l'enveja del seu cor per deixar lloc a l'alegria.

Quan la pena inundava el meu interior comptava amb narracions de la veu de la saviesa d'aquelles senyores d'avansada edat amb les que cada dia fèiem petar la xarrada.

A l'autobús no només hi viatjàvem persones, també somnis, sentiments, incògnites, por, talents, valors...

M'alegrava veure aquells ulls blaus, que eren el símbol d'una bonica relació sobre rodes. El primer dia compartíem seient, el segon paraules, el tercer opinions, el quart anècdotes, el cinquè sentiments, el sisè somnis, el setè matrimoni, el vuitè possessions, el novè fills, el desè una vida...

Però les noves generacions no podran ser còmplices d'aventures tan valuoses com les nostres. Un cop ja he baixat de l'autobús decideixo tornar a llegir el cartell que anuncia el fi de la línia.

Pensativa deixo la parada per anar cap al meu domicili. Passo per davant de la casa de la vila i veig la bestia de suggeriments. No em quedaré de braços creuats, lluitaré per reivindicar un servei essencial per a tots.

És per això, estimats regidors de l'ajuntament, que els faig arribar les meves peticions: Urdria que es tornés a habilitar la ruta eliminada.

Nom i cognoms: Julia Fernández Solé  
Escola: Institut de Ponís  
Curs: 1r d'ESO Categoria: 4

